

Mihaela Buruiană

Pe cine iubești mai mult?

NEMIRA

Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Eli BĂDICĂ
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Andreea IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BURUIANĂ, MIHAELA

Pe cine iubești mai mult? / Mihaela Buruiană. - București: Editura Nemira, 2023
ISBN 978-606-43-1510-6

821.135.1

Mihaela Buruiană
PE CINE IUBEȘTI MAI MULT?

© Nemira, 2023

n'autor este o colecție a Editurii **NEMIRA**.

Tiparul executat de PAPER PRINT INVEST, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1510-6

PARTEA I

Roşu

E două după-amiaza. Nimic nu strică liniștea cartierului la ora când cei mai mulți părinți sunt la serviciu, iar bunicii își trimit nepoții să doarmă după prânz. Doar copiii cu cheia la gât scapă de somnul obligatoriu. Cami nu stă cu cheia la gât, fiindcă mama ei e acasă, dar nici nu are stare să rămână măcar treizeci de minute cu ochii închiși. Mama, în schimb, cade răpusă pe canapeaua din bucătărie, după cele câteva ore petrecute la școală, cu atâția copii gălăgioși care o strigă mereu „tovarăăășaaa!”. Mama e învățătoare. Cami se laudă cu asta de câte ori are ocazia. De ațipit însă nu vrea să audă și nici pe mama n-ar vrea s-o lase. Fiindcă, în somn, fața ei se schimbă, gura ei se cască ciudat și uneori scoate un zgomot găjâit, ca o respirație grea, șuierătoare, care pe Cami o sperie. Atunci sare de pe scaunul ei de la masa din bucătărie, unde mama a lăsat-o desenând, și o scutură tare de umăr.

— Trezește-te! Nu muri! Mama! Trezește-te!

Mama întredeschide ochii buimacă și, de acolo, din vis, îi răspunde cu o voce răgușită:

— Gata, nu dorm. Doar închid ochii un pic. Desenează acolo și-mi arăți pe urmă...

Fraza îi rămâne în aer, pleoapele îi cad lent la loc, capul îi alunecă înapoi pe pernă. Respirația ei grea se aude tot mai regulat. Cami se întoarce la masă, dar nu-și reia imediat desenul, ci o mai urmărește o vreme cu atenție, nu cumva să scoată iar sunetul acela oribil. Dacă nu s-ar mai trezi mama... Nici nu poate să ducă gândul până la capăt. Odată, a văzut-o bolborosind așa și apoi rămânând nemișcată. Degeaba a strigat-o și a scuturat-o ea, mama nu s-a trezit. Tata era în delegație și atunci, ca și acum. Nici nu știe când a coborât un etaj până la vecina de dedesubt și a bătut tare în ușă:

— A murit mama! A murit maaamaaa!

Vecina n-a stat pe gânduri. N-a pus întrebări. A urcat în urma ei și s-a dus direct în dormitor. A stropit-o pe mama cu apă și a ajutat-o să se ridice în fund. Cami nu știa ce se întâmplă, vedea numai că mama se mișcă iar, vorbește, îi zâmbește, deși avea un aer chinuit și mâinile îi tremurau. Femeile păreau să se înțeleagă din priviri și nu s-a rostit niciun cuvânt despre motiv. Parcă plutea în aer o cunoaștere adâncă, ce venea din experiențe comune. Vecina a lăudat-o că a făcut bine să o cheme pe ea și a încercat s-o trimită afară la joacă, dar ea nu s-a dezlipit de ușa camerei. Și mama a dat s-o liniștească, uite, a trecut, nu mai plânge, n-o să se întâmple nimic rău. Dar ea tot n-a vrut s-o scape din ochi. Câteva zile după aceea, mama a fost palidă și slăbită, iar vecina a tot venit pe la ele. Pe urmă, mama s-a făcut bine, dar ea a rămas cu spaima asta.

Ia culoarea roșie și umple conturul trasat mai devreme: e rochia prințesei. Îi place să deseneze prințese și rochii și, uneori, pisici și păsări, case și flori. Are un caiet întreg plin cu desenele ei. Mama îi zice că e talentată și că o s-o dea la Casa pionierului când o să fie mai mare. Așa că abia așteaptă să crească, să meargă și ea la școală. Dar

trebuie să mai aștepte un an, acum are doar șase și mama a zis că e prea devreme. Să mai copilărească un pic. Chiar și așa, a învățat deja să citească singură, de pe cărți și ziare, iar Mona o învață și engleză.

Mona e vecina de alături, cu doi ani mai mare decât ea și un pic cam băiețoasă. Slabă, tunsă scurt și cu mersul săltat, este prietena ei cea mai bună. Bine, mai este și Lenuș, dar cu Lenuș este cea mai bună prietenă la grădiniță, cu Mona, acasă. În fiecare zi, se întâlnesc fie în fața blocului, fie la Mona. Mama nu le lasă să se joace în apartament, că fac gălăgie și dezordine. „Afară, la soare, alergați, jucați-vă în aer liber, că de aia sunteți copii.“ Ele se joacă și afară, cu ceilalți copii de vârsta lor, o droaie în cartier, dar în casă sunt numai ele două și își pot spune secrete. Și atunci se duc la Mona, unde e mereu întuneric și miroase a pipi de câine de la bichonul familiei. Cami se străduie să respire pe gură și, după primele minute, nu i se mai pare așa de rău.

S-ar duce și acum să vadă dacă Mona doarme sau vrea să se joace, dar nu poate s-o lase pe mama singură. Trebuie s-o păzească. Se uită la ceasul de pe perete. Atunci când ajunge linia mare la doisprezece trebuie s-o trezească, să-și ia pastila. Acum e abia la zece. Tata a lăsat-o pe ea responsabilă în lipsa lui: să-i aducă aminte să-și ia medicamentele și să n-o supere. Când e plecat în delegație, sună în fiecare seară, să se asigure că e totul bine și că ea o ascultă. În secunda în care aude țârâitul telefonului din hol, Cami aleargă să vorbească și ea cu tata, fiindcă altfel nu are voie să-l folosească. De obicei, privește cu jind cadranul rotund și-și bagă degetele prin găurile din dreptul cifrelor, dar nu ridică receptorul. Nici n-ar avea pe cine să sune acum. Dar când o să fie mai mare, o să vorbească toată ziua la telefon cu prietenele ei. Odată, când se juca de-a centralista, a ridicat totuși receptorul și a auzit o voce, însă mama i-a zis să-l lase repede la loc, că e

cuplajul și o s-o certe vecinul. Așa că atunci când sună tata, e sărbătoare: ea-i răspunde că e cuminte și-l întreabă când se întoarce și ce-i aduce. El râde și îi zice de fiecare dată că e surpriză.

Rochia e gata, mai are de desenat coroana și poate-i face și niște flori în mână. Ridică hârtia, s-o admire mai de departe. În poziția asta, pare că rochia prințesei este o pată roșie pe rochia mamei. Ca atunci, demult, când a murit. Își mută mâna și își dă capul pe spate. Acum rochia vine în prelungirea capului mamei. E adevărat că e un cap mare pe un corp mic, dar, dacă-și miște ochii, nici nu se observă. Își închipuie că mama e Albă-ca-Zăpada, iar ea e prințul care o găsește în pădure. Sau că mama e Frumoasa din pădurea adormită, iar ea, prințul care trebuie s-o trezească cu un sărut.

Când limba mare a ceasului ajunge la doisprezece, Cami se ridică de la masă și se apropie de canapea. În mintea ei, tocmai a coborât de pe un cal alb și a zărit-o pe prințesă întinsă. E atât de frumoasă! Câteva secunde, doar o admiră așa, apoi se apleacă și, încet, delicat, îi lasă un sărut pe buze. Acum ar trebui ca prințesa să deschidă ochii și să exclame surprinsă „Vai, ce mult am dormit!”. Sau să se ridice și din gât să-i sară mușcătura de măr otrăvit de mașteră. După aceea, să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. Numai că prințesa ei nu se trezește. Are în continuare ochii închiși, iar dinspre gura ușor căscată nu se aude niciun zgomot. Pata roșie de pe hârtie se face tot mai mare și se întinde peste hainele mamei, îngHITE canapeaua, o acoperă și pe ea și, în scurt timp, inundă toată bucătăria. Cami țipă și o scutură cu toată puterea ei de copil. De pe canapea, mama răspunde răgușit:

— Ce e? Gata, m-am trezit, că m-ai și speriat.